

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ПЕСЕН ЗА МЪДРИ ОЛЕГ

Превод от руски: Стоян Бакърджиев, —

chitanka.info

Днес Мъдри Олег се приготвя за бой
с безумните, страшни хазари.
И всички села, и нивята им той
обрече на меч и пожари.
С доспехи и щит цариградски в ръка,
той язди начело на своята войска.

Магьосник го среща край тъмния лес
и пламък в очите му свети.
Той, жрец на Перун, би посочил и днес
незнайните бъдни завети —
в молитви, в гадания минал цял век.
И спира пред стареца Мъдри Олег.

„Любимецо божии, кажи ми сега
какво ми отрежда съдбата!
За радост на злите съседи, кога
ще бъда погребан в земята?
Кажи ми, открий ми, не бой се от мен!
Ще бъдеш ти с прелестен кон награден!“

„Ненужно е! Влѣхви пред княжески лик
съвсем не изпитват тревога.
Те имат правдив и свободен език
и той е съюзник на бога.
Годишите бъдни в мъгла се таят,
но те на челото ти ясно личат.

Сега запомни всички мои слова:
теб радва те бойната слава.
С победи познават те много царства
и Цариград теб те познава.
Покорни на теб са земи и вълни,
врагът затова ти завивда — помни!

И вятър, и буря, и морска мъгла
ти винаги срещаш спокоен;
и прашка, и меч, и кинжал, и стрела
щадят победителя-воин.
Не е наранявана твоята гръд —
незрими очи над могъщия бдят.

Не плаши се конят ти в битките зли —
той чувства волята твоя
и ту не потрепва под вражи стрели,
ту втурва се вихрено в боя.
И в студ, и в кланета се носи в степта...
Но той ще докара при тебе смъртта!“

Олег се усмивва, но свежда чело
и дълго стои начумерен.
И мълком, с ръка върху свойто седло,
той слиза от коня си верен.
С прощална десница, потънал във скръб,
по шията гали другаря си скъп.

„Прости, мой слуга, мой другарю злочест,
дойде за раздялата време!
Почивай си, няма да стъпя от днес
със крак в позлатеното стреме.
Прости ми сега, не бъди огорчен!
Момци, отведете го вече от мен!

С килим го покрийте и не на война,
а в моите ливади вървете!
Хранете го само с отбрани зърна
и с бистра вода го поете!“
Момците заминаха с коня — завчас
доведоха друг на могъщия княз.

Сам Мъдри Олег с храбреците си пак
пирува под звън на стакани.

Косите им греят — тъй утринен сняг
блести по далечни балкани.
Припомнят си много отколешни дни
и битки победни, и славни войни.

„Къде е другарят ми? — казва Олег. —
Без мене не е ли печален?
Все тъй ли е здрав и подвижен, и лек?
Все тъй ли е буен, разпален?“
И чува: отдавна починал е той,
на хълм каменлив спи във вечен покой.

Олег се замисля и свежда глава:
„Магьоснико, как да забравя?!
Ти зле ме измами с лъжливи слова.
Защо те послушах тогава?
До днес бих препускал на коня си лек...
И костите иска да види Олег.“

И ето че князът се спуска на път
с княз Игор и старите гости.
И виждат — на хълма, край Днепър отвъд
лежат благородните кости.
И мие ги дъжд, и посипва ги прах,
а вятър полюшва тревата над тях.

И стъпил на черепа с тихи слова
продума: „Спи, друже сърдечен!
Спи — твойт стопанин по-дълго живя.
На помен, не много далечен,
ти няма посечен от меч да лежиш,
с кръвта си праха ми не ще напоиш!

Тъй значи — пред гибел ужасна стоя!
Тя в твоите кости е скрита!“
Внезапно от черепа черна змия
се стрелна, просъска сърдита;

*обви като лента нозете му тя
и князът извика, усетил смъртта.*

*За помен на княза стакани блестят —
припомнят си днес гибелта му.
Княз Игор и Олга на хълма седят;
шуми празненството голямо,
бойците си спомнят отколешни дни
и битки победни, и славни войни.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.